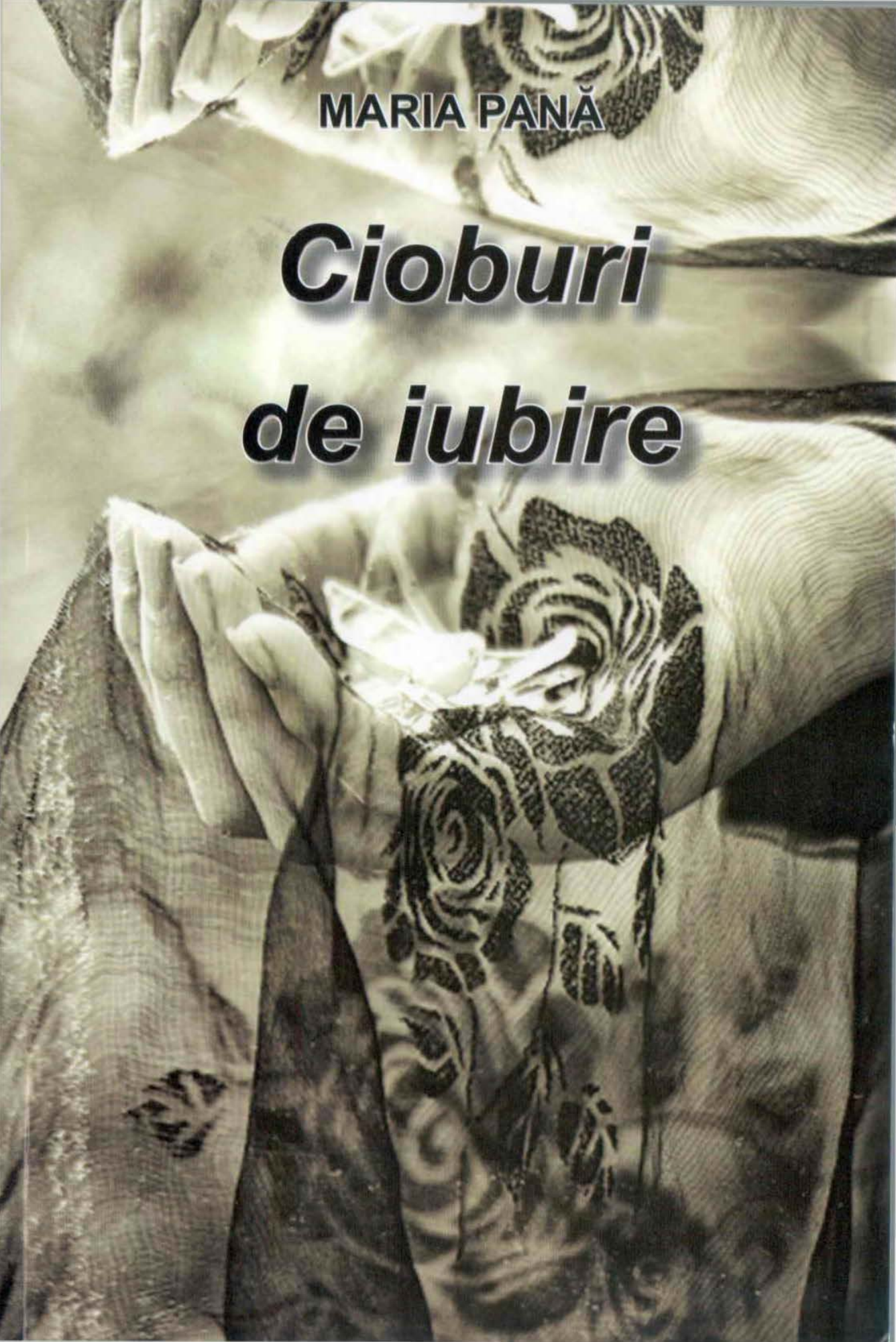
MARIA PANĂ
Cioburi
de iubire

Maria Pană

Cioburi de iubire

editura EXPLORATOR

- Ploiești 2016 -

Autor: Maria Pană
Coperta: Ilie Micuţ-Istrate

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PANĂ, MARIA
Cioburi de iubire / Maria Pană. - Ploieşti : Explorator, 2016
ISBN 978-606-93894-5-4

821.135.1-1

ISBN: 978-606-93894-5-4

CUPRINS

Cupa gurii tale ..... pg. 7
Departe eşti acum ..... pg. 8
Ceaşca de cafea ..... pg. 9
Te-aştept ..... pg. 10
Topeşte-mi îndoiala ..... pg. 11
Un dor bolnav ..... pg. 12
Prin iubire ..... pg. 13
Iubire, de ce fugi de noi? ..... pg. 14
Lasă-mă te rog să te iubesc ..... pg. 16
Regret ..... pg. 17
De ce? ..... pg. 18
Vii târziu ..... pg. 19
Gara ..... pg. 20
În tren ..... pg. 21
Te ador ..... pg. 22
Odă pentru Elena ..... pg. 23
O idee de primăvară ..... pg. 24
Aş vrea să mă prefac în floare ..... pg. 26
Seara ..... pg. 27
Un sloi îndrăgostit ..... pg. 28
Dezamăgirea unei berze ..... pg. 29
Un crâmpei de viaţă ..... pg. 30
Un pui de cioară ..... pg. 32
Amintiri ..... pg. 34
Un tablou casnic ..... pg. 36
Toamna vieţii ..... pg. 38
Eşti tristă toamnă ..... pg. 40
Eterna toamnă ..... pg. 42
Domnia toamnei ..... pg. 44
Sfârşitul toamnei ..... pg. 45
Iarna ..... pg. 46
O glumă cu iarna ..... pg. 48
Ghem ..... pg. 49
Filosofia unui atom ..... pg. 50
Cioburi de iubire ..... pg. 52
Măicuţă ..... pg. 54
Reflecţii ..... pg. 56

Prefaţă

Un complex de imagini poetice ce te îndeamnă la meditaţie despre viaţă, sine, univers şi condiţia omului pe pământ. Aceasta poate fi descrierea pe scurt a creaţiei literare aparţinând d-nei Maria Pană, o poetă "de cursă lungă" ce a decis să aştearnă pe hârtie viziunea sa de viaţă, complexul poetic ce traduce percepţiile întregii existenţe personale. Scriitura de faţă a doamnei Pană este una clasică, o poezie "cuminte" de o muzicalitate des întâlnită, cunoscută auzului, smulsă din momente ale istoriei secolelor.

De cum începem lectura acestui volum, suntem "loviţi" de o dinamică aparte a unei iubiri-tragedii, o iubire pierdută, un regret profund, o dorinţă de nestăvilit, o amintire a unei vieţi apuse („...Dar drumul e pustiu, hain postaş/Şi plec în suflet cu păreri de rău...")

Imaginile iubirii, a dragostei şi a celui drag apar ca un bumerang de tristeţi implacabile din care nu ne rămâne decât să extragem esenţa pozitivă, transmutarea benefică a imaginii unei vieţi sumbre, a unui „...cimitir mi-e sufletul/De doruri ne-mpletite,/De ce să figurezi şi tu,/În el prinde morminte." Iubind, omul poate pica în deznădejdea firii, în patima unui eros înţeles greşit, ce parcă rupe din rădăcini frumuseţea şi puritatea acestui sentiment dominant de...dor („Spre tine vrea năvalnic dor/Din pieptul meu să scape"). Iubirea pierdută este percepută ca un drum anevoios al vieţii, înnegurat de umbre, de o mie şi una dezamăgiri, de haosul interior ce domină neîmplinirea reciprocă a dragostei eterne („Ieri, ţi-a bătut la poartă un drumeţ/Să-ţi spună ce dorea, el n-avea glas."). Drumeţul, călătorul sunt metamorfoze ale iubirii fără de glas, un popas mut, clădit în adâncurile sufletului şi în centrul inimii. De ce iubirea n-are sunet, n-are vorbă, când ar putea răcni de furie, de pasiune, când ar putea ţipa versurile propriei lumi? Este o întrebare pe care trebuie să ne-o adresăm în călătoria printre aceste versuri.

În viziunea d-nei Maria Pană, iubirea poate exista numai în eternitatea divinităţii („Apoi, urcuşu-i tot mai greu,/Iubirea este floare rară,/Nu-i nici aiurea, nici în ţară./Ci, poate doar la Dumnezeu."). Altfel, iubirea este atât de greu de manifestat, înfăţişându-ni-se ca un copil timid, un fugar implorând...„Lasă-mă te rog să te iubesc". Călătoria sentimentului unic al iubirii este atât o curiozitate, o candoare, însă poate fi şi o deziluzie, un

episod efemer, o sânziană ce apare şi dispare ademenind nebunul îndrăgostit intru pierzanie. Unde se află călătorul nostru în momentele de popas? Dar în momentele de freamăt al şinelor pe sol?... („Gara-nseamnă o-ntâlnire/Cu cel drag sau o iubită,/Înseamnă şi despărţire,/Dar şi-o veşnică ispită.")

Tragismul acestei scrieri transpare în sarcasm, într-un comic în lacrimi, unde atât poeta cât şi cititorul sunt nevoiţi să să aşeze la o masă a tăcerii, într-o gară pustie întrebându-se prin semne "de ce aşa?" Într-un dialog mai profund, tristeţile vieţii ce se traduc în aceste versuri sunt "cosmetizate" de câte o rază de speranţă târzie, cu o floare de primăvară sau cu o ploaie de vară, scurtă, îmbietoare şi caldă („Aş vrea să mă prefac în floare,/În curtea ta să mă sădeşti,.../Aş vrea să mă prefac în floare,/Să-ţi cresc la geam şi pe poteci,.../Aş vrea să mă prefac în floare,/ Să-ţi cresc gingaşă lângă prag,.../Aş vrea să mă prefac în floare,/Brodată pe cămaşa ta,..."), un zâmbet suav prefăcut în dorinţa perpetuă de a fi alături de iubirea pierdută.

Poeta este într-o continuă căutare a identităţii proprii şi a iubirii, atribuind poveşti păsărilor („Printre crengi şi rămurele,/Şi-a făcut un cuib firav,/Un cuplu de turturele.), animalelor, necuvântătoarelor, anotimpurilor, cu precădere toamnei cele ruginii, melancolice ce aruncă îndrăgostiţii într-un abis fără de ieşire şi speranţe deşarte, ploioase, reci şi ruginite („Toamna vieţii plouă-ntr-una/Cu regrete şi poveri,/Gonind una câte una/Bucuriile de ieri.")

Întâlnim un număr semnificativ de poezii dedicate anotimpului muribund în viziunea d-nei Maria Până, „trista şi eterna toamna" („Venit-a iarăşi toamna prea curând,/Cu veşnicu-i şi dezolant tablou,/Cu zile mohorâte, nori plângând,/Şi vechi melancolii cu trist ecou.")

Spre finalul lecturii noastre, sesizăm o adiere de speranţă mistificată în iarna ce pare că este mai agreată de poetă, aducând cu sine „În cuptor...mere coapte,/Prichindeii obosiţi,/Moţăie cu nasu-n lapte,/În sfârşit, sunt potoliţi.".

O imagine ce reflectă o iarnă pe uliţa lui Alecsandri, cu clinchete de copii şi albul ce-ţi luminează sufletul. Călătoria noastră prin tunelul vieţii este spulberat de "reflecţiile" poetei ce aduc bătrâncţca în calea popasului iernii („Mă strânge iarna vieţii ca p-un sloi/Şi cum trecut-au anii chiar nu ştiu./În van mă cheamă doruri înapoi,/Că-n suflet lupii urlă a pustiu."). Imaginea lupilor în iarnă precum mesageri ai morţii, stă în

opoziţie cu cea a lupilor reali, jucători ai unei ierni vesele, lupi ce adoră zăpada în freamătul stelelor înceţoşate.

Cioburi de iubire, titlul volumul de faţă, se regăseşte şi în poezia ce încununează scriitura d-nei Maria Pană, prin versuri ce îmbină imaginea pozitivă a iubirii („E primăvară iarăşi în păduri/şi păsări ciripesc prin lăstăriş./Din soare vrei iubirea iar s-o furi,/Serotonina creşte pe furiş.") cu cea negativă, cu vise deşarte, cu un timp ce se scurge mult prea repede, cu viaţa răpusă de implacabilul destin („Finalul ne arată crud şi clar,/ Că-n viaţă şi în mâini doar cioburi strângi./La urmă toate au un gust amar,/Căci pe destin, nicicând n-ai să-l înfrângi.")

Un volum de poezie ce poate ar trebui să reprezinte un semnal de alarmă asupra viziunii vieţii, a alegerii ochiului ce priveşte neîncetat în interiorul omului, viziunea sa proprie asupra existenţei. Un volum de poezie ce te pune pe gânduri şi îţi ridică întrebări - Este viaţa atât de neagră sau poate fi şi altceva decât o înşiruire de evenimente sumbre? Este omul un neputincios în faţa destinului sau destinul este însuşi alegerea omului? Este iubirea un blestem pentru om sau reprezintă de fapt o celebrare a vieţii pe pământ? Cine eşti tu? Dar cel de lângă tine? ... Întrebări la care fiecare trebuie să mediteze în urma acestei lecturi şi poate să devină curios a descoperi şi altă latură a existenţei, latura ei magnifică.

Prefaţă de
Ana-Lucreţia Nedelcu – filolog, poetă,
scriitoare, antologator, reprezentant în
România al World Poetry Canada & International

Cupa gurii tale

Din cupa gurii tale am sorbit
Nectarul fericirii dulce-amar
Pluteam îmbrăţişaţi spre infinit
Şi eram unul altuia altar.

A fost un dar sublim iubirea ta,
Simţeam o forţă parcă, din înalt
Ce dulce şi divin ne-nvăluia
Şi ne-atrăgea unul spre celălalt.

Eram flămânzi de dragoste, de noi,
Ne contopeam în clipele de vis,
Dar cerul ne-a luat totul înapoi
Şi nu ştiam destinul ce ne-a scris.

Malefice puteri ne-au despărţit,
Ne-au condamnat la ani întregi de dor,
Oceane de dureri ne-au înghiţit,
Dar tu eşti viu în fiecare por.

Fierbinte-l rog pe cel Divin şi Sfânt
Să-mi dea-napoi iubirea ta dintâi,
Genunchii mi-i înclin pân-la pământ,
La mine să te-ntorci şi să rămâi.

Departe eşti acum

Departe eşti acum şi nu mai vii,
Cu sărutări să-mi bucuri ochii trişti,
Lumina unui zâmbet să reînvii,
Să plâng de fericire că exişti.

În serile când depăn gânduri dulci,
Mi-e dor să-mi mângâi părul ca demult,
Obrazul tău pe perna mea să-l culci
Şi şoapta-ţi dragă ore-n şir s-ascult.

Dar noaptea-i grea şi somnul călător,
Doar telefonul doarme resemnat,
Iar eu mă zbat în crizele de dor,
Pentru că tu, nici azi nu ai sunat.

Sublime visuri ţes, cum vii tiptil
Să-mi furi al ochilor mărgăritar,
Cum vrei să-mi mângâi sufletul fragil,
Dar visu-i vis şi visele dispar.

Rămân în drojdia negrei tristeţi
Şi-n clipele ce fără tine ard,
Mă-ncurc mereu în jocul crude-i vieţi
Ce filosofii îl numesc hazard.

Ceaşca de cafea

De sub al nopţii val ocrotitor,
Apare ziua ca un pui plăpând,
Coşmaruri, visuri se topesc în zbor
Şi uiţi că noaptea ţi-a trecut plângând.

Deschizi fereastra, doruri să alungi,
Să se ivească soarele nu vrea,
Dejun, în mâini o pâine vrei să frângi,
Cum ţi s-a frânt demult inima ta.

Cafeaua fierbe în ibricul trist,
În tine gem dureri ce nu s-au stins,
Porţi greaua cruce-a vieţii ca un Christ,
Eşti în picioare, viaţa nu te-a învins.

Pui la cafea un praf de zahăr fin,
Izvorul lacrimilor tot nu-l seci,
Îţi pare viaţa miere de pelin
Şi ceaşca mare-n care să te îneci.

Licoarea-n ceaşcă aşteaptă ca s-o bei,
Amarul ei e un răsfăţ profund,
Te resemnezi, căci toate-s de la zei,
Durerile, ca banii, se ascund.

Te-aştept

În dulcele amurg te-aştept să vii,
Să-ţi aud glasul, braţele să-ţi simt,
Sau pe-ale toamnei frunze dor să-mi scrii,
Ori ale tale buze tot mai mint?

Te-aştept să vii când stele apar pe cer,
Să numărăm câţi ani ne vom iubi,
Să dezlegăm al dragostei mister,
S-o luăm de la-nceput, de nu vom ştii.

Aştept la poartă un infim răvaş
Şi ceru-ar mulţumi gestului tău,
Dar drumul e pustiu, hain poştaş
Şi plec în suflet cu păreri de rău.

Te-aştept, dar tu, pe alta ai ales
Şi la ureche-i picuri şoapte dragi,
Iar eu ca Penelopa doruri ţes
Şi împletesc speranţe tot mai vagi.

Şi azi te-aştept în parcul desfrunzit,
Unde se plimbă vântul mohorât
Şi eu şi toamna a îmbătrânit
Şi nu ne ţine nimeni de urât.

Te-aştept şi noaptea a trecut de miez,
Nici somnul nu mi-e un prieten bun,
Se-aud cocoşi cântând în sol diez,
Iar eu doar riduri şi mulţi ani adun.

Topeşte-mi îndoiala

Spre tine vrea năvalnic dor
Din pieptul meu să scape.
Dintr-al iubirii sfânt izvor
Fiinţa-mi să se-adape.

La soarele din ochii tăi
Să-mi încălzesc menirea,
În suflet să-mi aprinzi văpăi
Şi-n cuget fericirea.

Cu sărutările-ţi fierbinţi
Topeşte-mi îndoiala
Bolnavelor stihii din minţi
Opreşte-le năvala.

Pe braţul tău aş vrea să-mi pun
Tot dorul ce mă scurmă,
Al sărbătorilor ajun
Şi lacrima din urmă...

În van aştept tandre scrisori,
Duioase cataplasme,
Dureri să-mi potolesc, fiori
Şi-a gândurilor spasme.

Căci bucuriile-au murit
Şi norocoase stele,
Cu sumbri nori este tivit
Amurgul vieţii mele.

Un dor bolnav

Ieri, ţi-a bătut la poartă un drumeţ.
Să-ţi spună ce dorea, el n-avea glas.
Tu răul, i-ai trântit cu poarta-n nas,
Şi s-a îndepărtat, dar cu ce preţ!...

Nu l-ai recunoscut, nici n-aveai cum.
Era bolnav, flămând şi-ndurerat.
A stat acolo-n drum până-nserat,
Şi poate că mai stă bietul, şi-acum.

La geamul tău priveşte ne-ncetat,
Şi aşteaptă doar un semn, măcar un gând.
Tu nu ştii că-i e frig şi e flămând,
Că tot afară e şi n-a plecat.

E dorul meu cu ochii vineţii,
Ce-aşteaptă trist de el să-ţi aminteşti.
Dar m-ai uitat, căci nu mă mai iubeşti,
Şi la chemarea mea n-ai să mai vii.

Şi dorurile noastre mor cu noi,
Dar pân-atunci purtăm grele poveri.
O mângâiere n-ai de nicăieri,
Şi ce-a trecut, nu vine înapoi.

5 februarie 2016

Prin iubire

Prin iubire te simt mai aproape,
Întind mâna, dar nu te ating.
Când mă lupt cu-a speranţelor ape,
Mari talazuri de dor mă înving.

Peste suflet durerea se-aşterne,
Amintirile mă dor cumplit.
Din străfundul iubirii eterne,
Dă-mi dovada că nu ai minţit.

Steaua vieţii stă gata s-apună,
Peste anii arizi şi pustii.
Timpul, moartea, vor şterge-mpreună,
Clipe dulci ce-au trezit chinuri vii.

De-a ta dragoste rămân flămândă,
Pentru mine eşti oază-n deşert.
Dar de ce mă condamni la osândă:
Să te-aştept, să te uit, să te iert.

Iubire, de ce fugi de noi?

Iubire, de ce fugi de noi?
Ce entitate rea te-alungă?
Nici dorul să nu te ajungă?
Ne laşi de dulci speranţe goi.

De-ai creşte la fereastra mea!...
Dar creşti în locuri nevăzute,
Şi pe cărări necunoscute.
Noi, plângem dup-o mică stea.

Te-aştept, te chem, te preţuiesc,
Aş vrea să vii din nou iubire,
Să mor de-atâta fericire!
Dar nu mai pot ca să iubesc.

Dezamăgirea-i Cerber crud,
La poarta unei inimi frânte.
Nimic nu poate să mă-ncânte.
Nici şoapte, nici chemări n-aud.

Destinul multe a-ncurcat,
Nu iartă şi nu dă favoruri.
El pune-n calea noastră doruri,
Când fericirea a plecat.

Mereu faci victime în van
În drumul tău spre inimi pure,
Îi laşi pe oameni să îndure,
Şi-i scoţi din minţi ca un satan.

Apoi, urcuşu-i tot mai greu,
Iubirea este floare rară,
Nu-i nici aiurea, nici în ţară.
Ci, poate doar la Dumnezeu.

24 ianuarie 2016

Lasă-mă te rog să te iubesc

Vine toamna aducând fiori,
Frunzele încet îngălbenesc,
Vântul suflă acordând viori,
Lasă-mă te rog să te iubesc!

Noaptea mă găseşte iar plângând
Vise sumbre-n somn mă năpădesc,
Dulci iluzii se duc rând pe rând,
Lasă-mă te rog să te iubesc!

Soarele apare tot mai rar,
Nici în suflet nu-l mai regăsesc,
Astăzi tu mi-eşti cruce şi altar,
Lasă-mă te rog să te iubesc!

Bruma arde flori şi bucurii
Unde eşti, de ce nu te găsesc?
Te aştept, măcar în vis să vii,
Lasă-mă te rog să te iubesc!

Sub icoana unei clipe plâng,
Printre amintiri mă rătăcesc,
Aripile viselor se frâng,
Lasă-mă te rog să te iubesc!

Lacrimi curg pe florile de dor,
Nu mai ştiu ce rugi să mai rostesc,
Tu rămâi mereu nesimţitor,
Lasă-mă te rog să te iubesc!

Regret

Vii prea târziu să împletim
A dragostei cunună.
În urma noastră când privim,
Regretele se-adună.

Într-un trecut uitat demult,
Am fost atinşi de vrajă,
Dar vorbe nu mai pot s-ascult
Şi inimii-i pun strajă.

Un cimitir mi-e sufletul
De doruri ne-mpletite,
De ce să figurezi şi tu,
În el prinde morminte.

Trăim ai toamnei ani târzii,
Aşa e scris în stele,
Amic mi-e dorul zi de zi
Şi lacrimile mele.

În miezul unui apogeu
De înţelesuri certe,
Ne-ntoarcem către Dumnezeu,
Păcatul să ni-l ierte.

Şi de-astă dată să-ncercăm
Să n-avem nici o pată.
În cartea vieţii să notăm:
Un arc şi o săgeată.

De ce?

Când seara lin coboară iar,
Ca mii de seri pe-acest pământ,
Când gândul zboară în zadar,
La cei ce-au fost, la cei ce sunt,
Când clipele se duc şi vin,
Când totu-i vis, când totu-i dor,
De ce e viaţa doar un chin?
De ce e totul trecător?

Când sensul moare fără sens,
Ca steaua unei vechi iubiri,
Când sufletul e tot mai dens,
De flori uscate, amintiri,
Când ceasul vieţii pic, cu pic,
Înregistrează clipă, veac,
Când tic, când tac, când tic, când tac,
De ce e tic? De ce e tac?

Când Universul e redus:
La cupa plină cu amar,
Când nu mai vrei nimic în plus,
Nici chiar norocul dintr-un zar
Când vine toamna vieţii grea,
Când cerul tău e numai nori,
Nu plânge şi nu întreba:
De ce-ai trăit? Şi de ce mori?

Vii târziu

Vii târziu şi de departe,
Dragoste, sublim fior.
De-acum voi sta pân-la moarte,
În genunea unui dor.

Fericire, lacrimi, visuri,
Împlinire sau eşec,
Valuri sunt şi sunt abisuri,
Toate vin şi toate trec.

Când destinul te aruncă,
În furtunile din larg,
Te izbeşti de-un val, de-o stâncă,
Făr-al dragostei catarg.

Zilele-s precum balanţa,
Nori şi ceţuri le-au umbrit.
Şi iubirea, şi speranţa,
S-au pierdut la infinit.

Am ajuns la bătrâneţe,
Sub cenuşă e iubire.
Din ea s-a ales ostreţe,
Şi-n curând dăm în primire.

Gara

Gara este punctu-n care
Trenuri vin şi trenuri pleacă,
Unde doruri vin din zare,
Ori speranţele se îneacă.

Mulţi se duc în lumea mare,
Cu iluzii şi cu vise,
Cu dorinţe-n buzunare,
Găsind porţi aproape-nchise.

Gara-ţi dă un strop de bine,
Aşteptând o împlinire,
Dar speranţa nu mai vine,
Nici clipa de fericire.

Urci, cobori, la fel ca-n viaţă,
Trenuri pleacă, trenuri vin,
Viaţa e o simplă aţă,
Sau un veritabil chin.

Într-o gară faci popasuri,
La venire, la plecare,
Ale inimilor glasuri,
Aici, se aud mai tare.

Gara, cu lumini aprinse
Ne îmbie şi ne cheamă,
Pentru inimile-nvinse,
Tot mirajul se destramă.

Gara-nseamnă o-ntâlnire
Cu cel drag sau o iubită,
Înseamnă şi despărţire,
Dar şi-o veşnică ispită.

În tren

Mă cheamă către el un dor,
Aleargă iute trenul,
Iar roţile pe limba lor,
Îşi cântă-ntreg refrenul.

Vagonu-i plin de călători,
N-ai unde pune pasul.
Ce mult mai este până-n zori,
Căci greu se scurge ceasul.

Aş vrea mai repede s-ajung,
Mă-ncearcă disperarea,
Căci drumul este mult prea lung,
Şi dulce depărtarea.

Luminile s-au stins pe rând,
Să ne păzească sfinţii.
Îmi depăn amintiri în gând,
Şi-ntr-un cotlon al minţii.

În gări se-nviorează toţi,
Şi: "- Unde sunt?", întreabă
Îţi mai mişti oasele cum poţi...
Şi ei adorm în grabă.

Când în sfârşit şi tu ajungi
El nu te-aşteaptă-n gară.
Şi tristă mâinile îţi frângi,
Şi-ţi bei cupa amară.

Îţi spui: "Femeie, toate trec,
Ca tine sunt o mie!"
Pui la dosar un nou eşec
Şi-o cardiopatie.

Te ador

Te văd trecând cu pas uşor,
Ah, Teodora, te ador!
În zâmbet tu ascunzi comori.
Când te-ntâlnesc mă trec fiori.

Ador nespus frumosu-ţi chip,
Al îngerilor prototip.
Eşti diafană ca un vis,
Eşti dintre stele, steaua miss.

Aş vrea de mijloc să te ţin,
Spre gura ta, gura-mi să-nclin.
A florilor regină eşti,
Tu nici măcar nu mă priveşti.

Pentru fiica mea Teodora

Odă pentru Elena

Eşti anfora în care Dumnezeu,
Mi-a dăruit doi aştri luminoşi,
Eşti zâna bună-n care cred şi eu
Şi de la care aştept doi Feţi frumoşi.

Eşti apa vie din ulciorul sfânt,
Eşti soarele ce-apare-n zori de zi,
Eşti ploaia care cade pe pământ,
Când arşiţa usucă lunci, câmpii.

Eşti cerul unde-mi stă a vieţii stea,
Eşti ceasul bun ce mulţi duşmani a-nvins,
Eşti umărul de sub povara mea,
Eşti floare-n iarna care m-a cuprins.

Eşti avangarda unui ţel frumos,
Eşti dig pentru talazuri de nevoi,
Eşti mâna ce mă mângâie duios,
Când vechi dureri mă cheamă înapoi.

Eşti visul, dorul, toate la un loc,
Eşti cartea-n care-mi place să citesc,
Eşti îngerul ce mi-a adus noroc
Şi pentru toate astea-ţi mulţumesc!

Pentru fiica mea Elena

O idee de primăvară

Se simte primăvară-n aer,
Tresaltă viaţa din străfunduri,
Se va topi al iernii caier,
Cârpind potecile pe prunduri.

Ne bate primăvara-n poartă,
De bucurie râd zambile,
Depresiile nu ne iartă,
În nopţi întregi şi multe zile.

Ne-nceracă iar flămânde doruri,
Şi treji ne ţin iubiri deşarte.
La vechi dureri să tragem storuri,
Destinul toate la împarte.

Iubirea vine ca un soare,
Cu raze dulci ori ca o lavă,
Durerea-i când speranţa moare,
Şi viaţa-i o problemă gravă.

Parfumul florilor ne-mbie,
Pe câmpuri mieluşeii zburdă.
În jur e multă veselie,
Dar şi o suferinţă surdă.

Pământul negru, bun şi moale,
Aşteaptă-n el seminţe sfinte.
La streşini cuiburile goale,
Trezesc în noi alt dor fierbinte.

Ne curg melancolii prin sânge,
Se-nalţă a visurilor boare.
Un pui de clipă parcă plânge,
Când sărutarea tot mai doare.

Curând vom pune la revere,
Dovezi gingaşe de iubire,
Căci primăvara drept îşi cere,
La dragoste şi fericire.

Aş vrea să mă prefac în floare

Aş vrea să mă prefac în floare,
În curtea ta să mă sădeşti,
Din ochi să-mi dai un strop de soare,
Cu lacrimi dulci să mă stropeşti
La rădăcina ce mă doare.

Aş vrea să mă prefac în floare,
Să-ţi cresc la geam şi pe poteci,
Parfumul meu să te-nfioare,
Când dus pe gânduri ai să treci
Să-ţi amintească ce mă doare.

Aş vrea să mă prefac în floare,
Să-ţi cresc gingaşă lângă prag,
Tu, să fii pentru mine soare,
Să-mi mângâi frunzele cu drag,
Să-mi treacă dorul ce mă doare.

Aş vrea să mă prefac în floare,
Brodată pe cămaşa ta,
S-o porţi în orice-mprejurare,
Ca semn că nu te vei lăsa,
Cuprins de ceţuri de uitare.

Seara

Seara lin coboară peste sate,
Liniştea îşi face loc pe drumuri,
Vântu-ncet la porţi închise bate,
Iar pe hornuri dau să iasă fumuri.

Gospodinele în grabă mare,
Se apucă de făcut bucate:
Curăţă şi fierb, pun pe grătare,
Pentru gurile înfometate.

Toţi ai casei fac orânduiala:
Pe la grajduri trec, pe la coteţe,
În grădină-i numai o foială,
Calmă luna ne dă iar bineţe.

Ora este cam întârziată,
Mama, buna strigă adunarea,
Cei flămânzi tot la castroane cată:
Doamne, bună-i când munceşti mâncarea!

Rând pe rând se trag spre odăiţe,
Somnul vrea pe gene să coboare,
Sus, în pod se joacă nişte mâţe,
Se aude şi-o privighetoare.

Dar bunicul a rămas pe scară,
Trilul dulce-n noapte să-l asculte,
Binişor şi-aprinde o ţigară,
Leac firav al dorurilor multe.

Noaptea-i sfetnic bun în clipe dure,
Când decizii mari îţi stau în faţă,
Când te rogi la Domnul să se-ndure,
Să-ţi arate drumul bun în viaţă.

Un sloi îndrăgostit

Un sloi de gheaţă mic şi cam pripit,
Din sloiul mare s-a desprins uşor.
Cu râul împreună a pornit,
Să-şi caute un dulce, cald odor.

În drumul său se zbenguia de zor,
Crezându-se stăpân pe soarta lui.
Se scufunda şi apărea-n decor,
Şi nu da socoteală nimănui.

Dar într-o zi cocorii au vestit,
Cu bucurie şi cu dor în glas:
Că primăvara verde a venit,
Şi iarna grea în urmă a rămas.

Un soare bun pe boltă s-a ivit,
Şi raze dulci în râu se oglindeau,
Iar sloiul prost, de-o rază-ndrăgostit,
Îmbrăţişaţi pe ape ei pluteau.

Când raza soarelui se retrăgea,
El rămânea în valuri ca sfârşit,
De dorul ei, micuţul suferea,
Şi într-o tristă zi, chiar s-a topit.

29 martie 2016

Dezamăgirea unei berze

Din nou e primăvară-n calendar,
Şi munţii poartă pletele de nea.
Nu s-a topit ai iernii greu coşmar,
Minunea soarelui se va vedea.

Dar în câmpie iarba a crescut,
Şi păsări ciripesc iar în zăvoi.
Din depărtări, primim un alt salut,
- Veniţi mai iute, dor mi-a fost de voi!

- Pe cerul azuriu, un punct infim,
Zbura o barză, când prea sus, când jos.
Avea în lungu-i cioc un dar sublim,
Ceva dorit şi foarte preţios.

Încet, cu grijă, căuta un loc,
Şi cobora spre casă lin, uşor.
Voia s-aduca-n casă mult noroc,
Şi tinerilor, scumpul lor odor.

A dat ocol până la asfinţit,
Chiar toată noaptea lângă horn a stat.
Din casa mare, nimeni n-a ieşit,
Şi dimineaţa, barza a plecat.

Te duc puiuţ, în casa altor fraţi,
De mamă şi de tată n-ai să ştii.
Cu ochii plânşi şi foarte-nlăcrimaţi,
L-a dus pe pui la Casa de Copii.

3 aprilie 2016

Un crâmpei de viaţă

Într-un măr înalt şi grav,
Printre crengi şi rămurele,
Şi-a făcut un cuib firav,
Un cuplu de turturele.

Zile-ntregi au tot muncit,
Adunând de prin ponoare:
Paie, ramuri, ce-au găsit,
Se-ntreceau care, pe care!

Zorind mult, au isprăvit
Şi duioasa turturică
S-a pus iute pe clocit,
Iar el e mândru de pică.
După hrană merg pe rând.
Stau pe rând pe ouşoare.
Soţiorul, vrând, nevrând,
Dă dovadă de răbdare.

Într-o zi spre asfinţit,
De sub turturica mamă,
Două ciocuri s-au ivit,
Cu puii, de bună seamă.

Vin părinţii iute-n zbor
Odoarele să-şi hrănească,
Sunt topiţi de dragul lor,
Vor drăguţi şi mari să-i crească.

Dar veniră din senin:
Vânturi mari şi ploaie-ntr-una.
Puişorii, vai, mă-nchin,
I-a zburătăcit furtuna!

Pe părinţi e mare foc,
Din cuib n-a rămas nimica.
Ei îşi strâng durerea-n cioc.
Pe pui, i-a mâncat pisica!

martie 2015

Un pui de cioară

Plângea un pui de cioară singurel,
Crezându-se pierdut, al nimănui.
Chiar tata era supărat pe el
Şi nimeni nu ştia povestea lui.

Când el era în altă viaţă dus
Şi mama sta pe ouă fără glas,
Tăticul lui cu vehemenţă a spus:
- Să-mi faci pui albi, căci altfel plec, te las!

Un strop de noapte fără stele sunt
Şi mama mă iubea şi m-a-ngrijit.
Ea m-a-nvăţat obstacole să-nfrunt,
Dar astăzi nu ştiu cum, m-am rătăcit.

Când buna mamă în pătuc m-a pus,
Strâmbând din nas, consortul s-a uitat:
- Acesta, nu e puiul meu, a spus
Şi-a zis cu ură: - cioara! Şi-a plecat.

Dar astăzi mama plânge după el,
Iar eu sunt mic şi nu pot s-o ajut.
Cândva credea-n iubirea lui cu zel.
Nu pot să-i fiu, la noi eşecuri scut.

O cioară blondă ni l-a cucerit
Şi-n ţări străine a zburat cu ea,
Iar mama ce atâta l-a iubit,
Să-şi pună capăt zilelor ar vrea.

La fel şi oamenii în viaţa lor,
Îşi părăsesc puiuţii şi se duc,
Cei mici cresc singurei, trişti şi plin de dor,
Ai nimănui, precum puii de cuc.

Păcat că nu vine un Christ sau doi,
Să schimbe ordinea, să dea ceva:
Orfanilor, părinţii înapoi
Şi să le dea puterea de-a ierta.

4 octombrie, 2015

Amintiri

Amintiri din vremuri apuse
Sufletul mi-ai răscolit,
Clipe dragi, pe veci sunt duse.
Ce-am visat...Şi ce-a ieşit...

Anii din copilărie
Nu se mai întorc nicicând,
Amintirea bunei vie,
A rămas ascunsă-n gând.

Curtea, florile, căsuţa,
Toate nu mai sunt demult.
Nu mai e nici bunicuţa,
Vorba-i dulce s-o ascult.

Liliacul se usucă,
Iar gutuiul l-au tăiat.
Prunul de lângă ulucă,
Nu mai dă roade, păcat...

Ne-adunăm atunci cu toţii
La bunica sub un tei.
Şi copiii şi nepoţii,
Ne dorea în preajma ei.

Aş vrea să-i sărut năframa,
Lacrimile să-i oprească.
Azi, când mă-ncolţeşte teama,
Cine să mă ocrotească?

Astăzi n-a rămas nimica,
Numai amintirea mea.
Acum nu mai e bunica,
Să ne strângă lângă ea.

Un tablou casnic

Trei pisici prea graţioase,
Stau la soare pe terasă:
Una toarce, alta coase,
Iar a treia-i mult prea grasă.

Toţi copiii se întreabă:
Ce-o mânca pisica doamnă?
Iar cei mari îşi văd de treabă:
Pun conservele de toamnă.

Fac dulceaţă şi zacuscă,
Buna face şi clătite,
În cuptor se coace-o gâscă,
Mă atrag multe ispite.

Tata pune în butoaie,
Murături de calitate.
Miresmele mă îndoaie,
Burta s-a lipit de spate.

Eu sunt fratele mai mare,
Iar cei mici mă cheamă-n vie,
Dar cu gândul la mâncare,
Stau lângă bucătărie.

Poate-mi dă bunica dragă,
Cinci clătite pe-o farfurie,
Să nu spună lumea-ntreagă:
Că-mi oferă numai mie.

Dar bunica zice: - roiul!
Şi se face supărată,
Îmi arată măturoiul
Şi curtea nemăturată.

Vrând, nevrând la acţiune,
Trec mofluz, n-am ce să fac,
Gândind la bucate bune,
Lupii-mi saltă în stomac.

Şi la prânz ne cheamă mama,
Strigându-ne din fereastră,
Iar la masă îmi dau seama:
Lupii sunt la gura noastră.

Toamna vieţii

Toamna vieţii plouă-ntr-una
Cu regrete şi poveri,
Gonind una câte una
Bucuriile de ieri.

Zile lungi, pustii şi triste
Mă vor însoţii de-acum
Şi voi strânge în batiste
Vise prefăcute-n scrum.

În oceanul de durere
Ce-l ascunde lacrima,
Nu-i ostrov de mângâiere
Şi nici ţărm să-l pot afla.

În zadar încerc a-ntinde
Pe genunea unui dor,
Tot ce sufletul cuprinde,
Pod de amintiri ce dor.

Amăgiri sunt toate, toate,
Porţi deschise spre abis,
Iar minunile sperate
Rămân doar boboc de vis.

Sus, în talgerul balanţei
Stă norocul meu învins,
Iar în candela speranţei
Flacăra demult s-a stins.

De-am să plec, nu ţineţi doliu,
Aruncaţi de veţi putea,
Al uitării greu linţoliu
Peste amintirea mea.

Nu mă-ntoarce nicio vrere,
Fără lacrimi, nu au rost,
Trântiţi poarta cu putere
Peste aceea ce am fost.

Eşti tristă toamnă

Venit-a iarăşi toamna prea curând,
Cu veşnicu-i şi dezolant tablou,
Cu zile mohorâte, nori plângând,
Şi vechi melancolii cu trist ecou.

Pe la fereşti tot zboară rândunici,
Se pregătesc să plece-n depărtări,
Rămânem iarăşi singurei pe-aici,
Cu sufletul plecat spre alte zări.

Cu rândunelele aş vrea să zbor,
Să nu mai ştiu, de mine să nu ştiţi,
Să nu mai port pe umeri nici un dor,
Cei ce iubesc sunt prea nefericiţi.

Eşti tristă toamnă şi la geamuri plângi,
Cei dragi sunt duşi departe de la noi,
Cu crengile tu braţele îţi frângi
Şi-i rogi să vină iarăşi înapoi.

Eşti prea nefericită şi nu poţi,
Un zâmbet cât de mic să-mi dăruieşti,
Tu, toamnă n-ai copii şi n-ai nepoţi
Şi pentru ei natura să-nfloreşti.

Ni-i sufletul pustiu şi-n case-nchişi,
Durerile se pritocesc în van,
Suntem bătrâni şi ne lăsăm învinşi,
Speranţe se usucă an de an.

Mereu eşti tristă toamnă, şi nu ştii,
Că anii trec oricum pe lângă noi,
Nu mai purtăm lumina-n bucurii
Şi ce s-a dus, nu vine înapoi.

15 septembrie 2015

Eterna toamnă

Pe meleagurile noastre vine,
Cu poveri de roade-mbelşugate,
Cu hambare şi butoaie pline,
Toamna, purtând bogăţii în spate.

Vara caldă-ncetişor se duce,
Vântul o ia razna printre ramuri,
Ciorile-n văzduh parcă-s năuce,
Ploaia-şi plânge tristu-i dor la geamuri.

Stoluri dragi de rândunele pleacă.
Berzele-au plecat de două zile.
Cârduri de melancolii mă-ncearcă,
Numărând a vremurilor file.

Din copaci când frunze tremurânde,
Întregind covorul toamnei triste,
În zadar speram la zile blânde,
Mă doboară gânduri pesimiste.

Noaptea vine parcă prea devreme,
Dimineaţa tot a somn ne trage.
Vechi coşmaruri ne dau mari dileme,
Frigul vrea în case să ne bage.

Deja ne e dor de rândunele,
Cuiburile lor sunt pustiite,
Ne aşteaptă nopţi cu ore grele
Şi dureri în clipe infinite.

Doar speranţa mai rămâne vie,
Foc aprins în hruba sufletească,
Până Persefona va să vie
Şi natura-ntreagă să-nflorească.

19 septembrie 2014

Domnia toamnei

Domneşte toamna pe acest pământ.
Copacii-s trişti sub biciul crudei ploi,
Veşmântul lor e sfâşiat de vânt,
Iar toamna rece plânge chiar şi-n noi.

Înfrigurat spre casă te îndrepţi,
Gândind la cină sau căminul cald,
Te-aşteaptă cineva, ori poate aştepţi,
Să vă învăluie al nopţii fald.

În crengile ca nişte gheare lungi
Nu mai răsună tril de păsări mii,
De vrei, nu poţi tristeţile s-alungi
Şi nici trecute vremi să reînvii.

Pe cer nu-i niciun petic de senin,
Războiul norilor e necurmat,
Iar noi ne zbuciumăm în negrul chin,
În lupta dintre bine şi păcat.

Privind la sloată te cuprind fiori,
Şi câinii se ascund printre boscheţi,
Văzduhu-i plin doar de nebune ciori,
Iar toamna-şi rupe mantia-n scaieţi.

Coboară noaptea ca un giulgiu dens,
Moş Ene printre nori s-a rătăcit,
Treci singur drama vieţii fără sens
Şi fluviul unui dor nemărginit.

Sfârşitul toamnei

Din depărtare se aude iar
Un vâjâit de cai înaripaţi,
Copacii trişti din somn profund tresar,
Căci iarna vine iar de pe Carpaţi.

Pe cerul altădată azuriu
Se fugăresc cohortele de nori
Şi pentru bucurii e prea târziu,
Doar gerul mai mi-aduce astăzi flori.

Peste pământ coboară iarna-ncet,
Îmbătrânim cu fiecare an,
Ne uită toţi când am ajuns la zet,
Când omul nu mai face niciun ban.

E frig, e trist şi noapte împrejur,
Din loc în loc aleargă câte-un dor,
Un strop de fericire-aş vrea să fur,
Dar cerul este-nchis, neprimitor.

Tăceri vâscoase-n colţuri se ascund,
La geamuri vântul geme-nsingurat,
Funeste spaime în sufletu-mi pătrund,
Stingând lumini în care am sperat.

Iarna

Ca o doamnă de neam mare,
Iarna a trimis de ieri,
De pe munţi, din depărtare,
Albi şi gingaşi mesageri.

Parcă vin din poezie,
Mici, pe diafane şei,
Parcă-s din copilărie,
Când mă contopeam cu ei.

Vântul s-a stârnit deodată
Şi-a pornit pe drum hai-hui,
Prin vecini trânteşte-o poartă,
Toţi se-ascund din calea lui.

După treburi prin grădină
Am uitat de calendar
Şi în haina-i de hermină
Iarna este la hotar.

Şi la noi, soseşte-n grabă,
Iat-o, se dezlănţuie,
Aşternându-se pe treabă
Fulgii mi-i tot dănţuie.

Seara-ncet, încet se lasă,
Vântul suflă la ferești,
Stăm cu toții strânși în casă
La o fiartă bună-n cești.

În cuptor sunt mere coapte,
Prichindeii obosiți,
Moțăie cu nasu-n lapte,
În sfârșit, sunt potoliți.

O glumă cu iarna

Iarna, de ifose plină,
Poposeşte la Sinaia.
Şi-a uitat alba-i hermină,
Sus, pe Munţii Himalaya.

Aleargă din stradă-n stradă,
Căutând croitoreasă.
Din petice de zăpadă,
Un cojoc drăguţ să-i coasă.

Croitorii n-o invită,
Hachiţele să-i suporte.
Iarna este nevoită,
Haina albă să-şi importe.

Pân-atunci se tot învârte,
Când încolo, când încoace.
Eol îi cam face curte,
Dar şi Crivăţul o place.

Revelionul vrea să-l facă,
Pe o navă cu Djuvara.
Noaptea-ntreagă să petreacă,
Să le cânte straşnic Hara.

Fac pe seama iernii glume,
Şi-i găsesc o mare vină,
C-a plecat hai-hui prin lume,
Fără haina-i de hermină.

27 decembrie 2013

Ghem

Mă cheamă Ghem şi-s câine de pripas
Sunt mititel şi sunt flămând de mor.
Necazuri mă pândesc la orice pas.
Să treci prin viaţă singur...nu-i uşor.

Am fost acasă patru frăţiori
Şi mama noastră tare ne iubea.
Stăpânul i-a-necat, mă trec fiori!
Şi-a omorât-o draga şi pe ea!

Acum tot umblu-n lume fără rost,
Pe unde rătăcesc nu am habar.
N-am dragoste, mâncare, adăpost
Şi nici măcar un os în buzunar.

Sunt bolnăvior şi tremur tot de ieri,
Eu plec spre altă constelaţie...
În astă lume n-ai ce să mai speri.
Mă văd o dură ecuaţie.

Să nu-l uitaţi pe Ghem, căci va iubit.
A vrut cu voi ca să se joace blând.
Un băieţel prieten şi-a dorit,
Dar a murit în frig şi prea flămând...

aprilie, 2015

Filosofia unui atom

Al nostru leagăn este-n Univers,
În spaţiul dintre ieri şi nesfârşit.
Ne contopim în necurmatul mers,
Şi ne-ndreptăm mereu spre infinit.

În drumul nostru sinuos ori lin,
Obstacolele vieţii se ţin lanţ.
Când viaţa lină este numai chin,
Când parcă nu mai face nici un şfanţ...

Mereu ne-mpiedicăm sau depăşim,
E un blestem de care nu scăpăm.
Şi când suntem duşmani, şi când iubim,
În marea suferinţei înotăm.

Te zbaţi şi speri să mişti munţii din loc,
Şi crezi că vei primi şi că vei da,
Dar spui şi tu ca alţii: "- N-am noroc!"
Şi te retragi în carapacea ta.

Ne credem mari, puternici, de ne-nvins,
Visăm mărire şi dorim puteri,
Dar când lumina vieţii s-a cam stins,
Pricepem cât am fost de efemeri.

Doar prin iubire suntem fericiţi,
Şi-o căutăm 'nainte şi-napoi,
Şi nu-nţelegem, bieţi atomi pierduţi,
Că e aici, aproape, lângă noi.

Şi-n neştiinţa noastră de atomi,
Alunecăm mereu spre neştiut,
Dorindu-ne adesea să fim omi,
Destinul însă, doar atât a vrut.

31 ianuarie 2016

Cioburi de iubire

E primăvară iarăşi în păduri
Şi păsări ciripesc prin lăstăriş.
Din soare vrei iubirea iar s-o furi,
Serotonina creşte pe furiş.

Vrei cu natura să te contopeşti,
Să-ţi crească flori şi-n suflet sau să zbori.
La orice vârstă-ţi vine să iubeşti,
Dar şi seninul poate-aduce nori.

Admiri cum muguri se deschid încet,
Ca nişte diafane sărutări.
Te-ncântă ciripitul în brădet,
Iar dorul tău e dus în depărtări.

Te culci în iarbă, vise pui sub cap,
Dulci şoapte şi comori te înconjor,
Iar tu suspini, din gene lacrimi scap,
Căci anii ce i-ai strâns în suflet dor.

Zadarnic primăveri se duc şi vin,
Căci din iubire cioburi au rămas.
Se scurge viaţa ca un râu de chin,
Şi-n tine plâng dureri, dar fără glas.

E primăvară prin grădini şi străzi,
Dar parcă nu mai e ca-n alte dăţi,
Căci timpul ne înghite ca pe prăzi.
Hain, destinul ne ia grele plăţi.

Aş vrea în curcubeu să mă prefac,
Să nu mă mai ajungă niciun dor.
Pe cioburi de iubire să nu zac,
Dar Dorul e un zeu ne-ndurător.

Finalul ne arată crud şi clar,
Că-n viaţă şi în mâini doar cioburi strângi.
La urmă toate au un gust amar,
Căci pe destin, nicicând n-ai să-l înfrângi.

22 martie 2016

Măicuţă

Te-ai dus demult măicuţă dintre noi,
Abia mă ridicasem copăcel.
De tine, de speranţe eram goi,
Şi viaţă mai aveam un firicel.

Cu suferinţa ne-am făcut fraţi buni,
Şi jale era-n orice colţişor.
Cât ne rugam, nu se-ntâmplau minuni,
Să strigi din nou: "-Iubito, Mimişor!".

Te-am aşteptat măicuţă zi de zi,
Speram s-apari de dincolo de vis.
Eram copil, credeam c-ai să revii,
Dar între noi sta marele abis.

Credeam că eşti ascunsă în poveşti,
În florile din pomi sau curcubeu.
Speram că-n stele sau în soare eşti,
Te căutam, te căutam mereu...

În urma ta doar lacrimi au rămas,
Aveam cu toţii sufletul cernit,
Nici păsările nu mai aveau glas,
Un timp, nici soarele n-a răsărit.

De ce măicuţă dragă ai plecat,
Şi n-ai venit doar lacrimi să-mi usuci?
Căci o zmeoaică ochii mi-a furat,
Şi stau în beznă tot mereu de-atunci.

La-nvățătură prin străini am stat,
Și dor de casă crunt m-a mistuit.
Măcar la tine de m-ai fi chemat,
De toți și toate m-ai fi mântuit.

La nunta mea n-ai fost, mare păcat,
Să vezi ce horă mare s-a încins.
Cum barca noastră mică ne-a purtat,
În valurile vieții de ne-nvins.

Dar astăzi am copii, nepoții tăi,
Și n-ai venit la pieptul tău să-i strângi.
Să-i ocrotești, să-i aperi de cei răi,
Și la necazurile lor să plângi.

S-au dus demult și visuri și-mpliniri,
Căci viața mea se scurge ca un vis.
Nu prea mai sper la multe fericiri,
Ne-om întâlni cândva în Paradis...

28 martie 2016

Reflecţii

E-a nu ştiu câta iarnă cu zăpezi
Şi bătrâneţea vine pe furiş,
Reume, tuse, drastice dovezi,
Că totuşi drumul are şi-un finish.

Mă strânge iarna vieţii ca p-un sloi
Şi cum trecut-au anii chiar nu ştiu.
În van mă cheamă doruri înapoi,
Că-n suflet lupii urlă a pustiu.

Puţină aţă este pe mosor.
Zadarnic sper să vină cineva...
E prea târziu, regretele mă dor,
Apasă greu a bătrâneţii nea.

Nemângâiaţi rămân copiii mei,
Ca mine nimeni nu-i va mai iubi,
O, Doamne, i-ai în grija ta de vrei,
Testamentar inimii mele fii.

O amintire vagă va stârni,
O lacrimă neconsolată chiar,
Dar al uitării giulgi se va ivi
Şi dorul vă va vizita mai rar.

ISBN: 978-606-93894-5-4

editura
EXPLORATOR